

Küçük Yerdomuzu

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Yerdomuzu

Aysel Banu YAVUZAL

Sessiz çölde, gökyüzü karardığında ve yıldızlar göz kırpmaya başladığında, küçük bir yerdimizi sıcacık yuvasından çıkar. Kum rengi tüyleri ay ışığında hafifçe parlar. Uzun burnunu kıpırdatır ve serin havayı koklar. 'Keşif zamanı!' diye fısıldar. Uzun kulakları dimdik kalkar, gece seslerini dinler. Bu meraklı küçük kâşif için her gece yeni bir maceradır.

Küçük yerdomuzu geceyi çok sever. Çöl sessiz ve huzurludur. Uzun burnuyla toprağı koklar. Güçlü ön pençeleriyle kazar. 'Kokla, kokla, kaz, kaz!' der mutlulukla. Lezzetli böcekler arar. Kum yumuşak ve serindir. Kocaman yıldızlı gökyüzünün altında kendini cesur ve özgür hisseder.

Dolaşırken yerdomuzu yeni bir şey fark eder. Bir kaktüsün yanında tuhaf küçük bir yaratık kazmaktadır. Minik kalkanlar gibi parlayan altın kahverengi pulları vardır. Küçük sivri yüzü utangaçça dışarı bakar. 'Merhaba,' der yerdomuzu nazikçe. 'Böcek bulmak için kazıyorum. Sen de böcekleri sever misin?' Pangolin minik kara gözlerini kırıştırır ve hafifçe başını sallar.

Pangolin önce utangaçtır. Bir kayanın arkasına saklanır ama kalın pullu kuyruğu dışarı taşar. Yerdomuzu sıcacık gülümser. 'Korkma,' der. 'Kazmayı çok severim! Şunu izle.' Büyük pençeleriyle hızlıca kazar. Pangolin izler ve sonra öne çıkar. 'Ben de kazmayı çok severim,' diye fısıldar. 'Ve böcekleri koklayarak bulmayı da severim.'

İki yeni arkadaş yan yana kazarlar. Pangolin kumu avuçlamak için uzun kıvrık pençelerini kullanır. Yerdomuzu çukur açmak için güçlü ön pençelerini kullanır. 'Kokla, kokla!' der ikisi de. Çıtır böcekler ve kıpır kıpır solucanlar bulurlar. 'Mmm!' der yerdomuzu. 'Bunlar şimdiye kadarki en güzel böcekler!' Pangolin kıkırdar. 'Haklısın!' der. 'Kazmak arkadaşla daha eğlenceli.'

Atıştırmalıktan sonra yerdumuzunun bir fikri gelir. 'Birlikte keşfe çıkalım,' der. 'Sessiz çölden geçen bir patika biliyorum.' Pangolin başını sallar. 'Tamam,' der. 'Sen önden git.' Uzun kaktüslerin ve pürüzsüz taşların yanından geçerler. Ay büyük ve yuvarlaktır. Çöl yumuşak gölgelerle doludur. İki küçük arkadaş birlikte mutlu ve cesur hissederler.

Yürürler de yürürler. Pangolinin kısa bacakları yorulur. 'Vardık mı?' diye sorar. 'Neredeyse!' der yerdomuzu. 'Tatlı bir şey kokuyorum.' Uzun burnuyla havayı koklar. 'Şu taraftan geliyor.' Tatlı kokuyu takip ederler. Koku onları küçük bir tepeye götürür. 'Bak!' der yerdomuzu. 'Şu parıltıyı görüyor musun?'

Tepenin arkasında gizli bir bahçe bulurlar. Karanlıkta parlayan çiçeklerle doludur! Çiçekler pembe, mavi ve sarı parlar. 'Vay canına!' der pangolin. Pulları ışıktır pırıldar. 'Böyle bir şeyi hiç görmemiştim!' Yerdumuzunun gözleri kocaman açılır. 'Ben de!' der. 'Rüya gibi.' Bahçe sessiz ve büyüldür.

İki arkadaş parlayan bahçeye adım atarlar. Çiçekler yumuşak ve sıcaktır. 'Saklambaç oynayalım!' der yerdomezu. Büyük parlayan bir çiçeğin arkasına saklanır. Pangolin minik gözleriyle etrafa bakar. 'Kuyruğunu görüyorum!' diye kıkırdar. Koşarlar ve birbirlerini kovalarlar. Parlayan çiçekler mutlu yüzlerini aydınlatır. Bu şimdiye kadarki en güzel oyundur.

Oynamaktan yorulunca dev parlayan bir çiçeğin altına otururlar. 'Tanıştığımıza sevindim,' der yerdomuzu. 'Ben de,' der pangolin. 'Artık utangaç değilsin.' Pangolin gülümser. 'Önce utangaçtım,' der. 'Ama sen nazıktın.' Çiçeklerin parlamasını izlerler. Sessiz çölü dinlerler. 'Arkadaşlık bu bahçe gibidir,' der yerdomuzu. 'Işıkla dolu.'

Pangolin parlayan çiçeklere bakar. 'Keşke burada kazabilsem,' der. 'Kum yumuşak görünüyor.' Yerkonuzu sırttır. 'Hadi kazalım!' der. Bahçede birlikte kazarlar. Pençeleri küçük çukurlar açar. Parlayan çiçekler salınır. 'Bu mükemmel,' der pangolin. 'Kazabilir, koklayabilir ve oynayabiliriz.' 'Ve geri gelebiliriz,' der yerkonuzu.

Gökyüzü pembeye dönmeye başlar. 'Güneş geliyor,' der yerdomuzu. 'Eve gitmeliyiz.' Pangolin başını sallar. 'Yarın gece benimle geri gelir misin?' diye sorar. 'Elbette!' der yerdomuzu. 'Parlayan bahçeyi yine keşfederiz.' Aynı yerde buluşmaya söz verirler. Sonra yıldızlar solarken sessiz çölden hızla evlerine giderler.

Yerdomuzu ve pangolin en iyi arkadaş olurlar. Her gece buluşup böcek kazarlar. Bazen parlayan bahçeyi ziyaret ederler. Saklambaç oynarlar ve tatlı nektar yerler. 'Birbirimizi bulduğumuza çok sevindim,' der pangolin. 'Ben de,' der yerdomuzu. 'Harika bir takımız.' Gece maceralarına duydukları ortak sevgi onları bir arada tutar.

Bir gece pangolin küçük bir hediye getirir. Parlayan bahçeden parlak bir çakıl taşıdır. 'Senin için,' der. Yerdomuzunun gözleri parlar. 'Teşekkür ederim!' der. Pangoline bulduğu bir tüyü verir. 'Bu da senin için.' İkisi de gülümser. 'Arkadaşlar paylaşır,' der yerdomuzu. 'Ve arkadaşlar birlikte kazar,' der pangolin. Yeni bir çukur kazarlar ve gülerler.

Ay yükselirken iki arkadaş bir tepenin üstüne otururlar. 'Eskiden karanlıktan korkardım,' der pangolin. 'Ama artık korkmuyorum.' 'Neden?' diye sorar yeprem. 'Çünkü sen varsın,' der pangolin. Yeprem gülümser. 'Benim de sen varsın,' der. Yıldızları izlerler. Gece maceraları için her zaman birbirlerine sahip olacaklarını bilirler. Ve bu, hepsinin en güzel duygusudur.

Böylece her gece, küçük yerdomuzu ve küçük pangolin sessiz çölü keşfederler. Böcek kazarlar ve tatlı havayı koklarlar. Parlayan bahçeyi bulduklarında ise gün doğumuna kadar oynarlar. 'Yarın aynı saatte?' diye sorar pangolin. 'Her zaman!' der yerdomuzu. Sonsuza dek arkadaş olmaya söz verirler. Ve öyle de olurlar. Çünkü paylaşılan maceralar, hepsinin en güzel arkadaşlıklarını yaratır.